

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžo/70/2015
Identifikačné číslo spisu: 6014201693
Dátum vydania rozhodnutia: 14.02.2017
Meno a priezvisko: JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:6014201693.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: C. F., bytom R.K. B. XXXX/X, XXX XX A. Š., zast.: JUDr. Alžbeta Slašťanová, advokátka, so sídlom Námestie Matice slovenskej 6, 965 01 Žiar nad Hronom, proti žalovanému: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Banskej Štiavnici, so sídlom A. T. Sytnianskeho 1180, 969 58 Banská Štiavnica o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zn. BS1/2014/OAOTP/15015 zo dňa 12.05.2014 a zn. BS1/2014/OAOTP/15552 zo dňa 29.05.2014, o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/276/2014-26 zo dňa 21. apríla 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/276/2014-26 zo dňa 21. apríla 2015 p o t v r d z u j e.

Žiaden z účastníkov n e m á právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým uznesením

- vo výroku I. spojil na spoločné konanie vecí vedené na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp.zn. 23S/276/2014 a 23S/51/2015,
- vo výroku II. konania zastavil,
- vo výroku III. rozhodol, že po právoplatnosti tohto uznesenia bude vec postúpená Ústrediu práce, sociálnych vecí a rodiny,
- vo výroku IV. žiadosť žalobcu na odpustenie zmeškania lehoty zamietol a
- vo výroku V. nepriznal žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania.

Krajský súd napadnuté uznesenie odôvodnil tým, že o opravnom prostriedku žalobcu z 15.07.2014, v ktorom žiadal preskúmanie opodstatnenosti zamietnutia osobnej asistencie v „Oznámeniach“ žalovaného z 12.05.2014 a 29.05.2014 nebolo rozhodnuté druhostupňovým správnym orgánom.

Opravný prostriedok považoval za podaný včas, a to s poukazom na § 54 ods. 1 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“), nakoľko oznámenia žalovaného neobsahovali poučenie o opravnom prostriedku, a preto mal o odvolaní v zmysle § 58 ods. 1 Správneho poriadku rozhodovať odvolací orgán, ktorým je správny orgán najbližšieho vyššieho stupňa nadriadený správneho orgánu, ktorý vydal napadnuté rozhodnutie, teda Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny.

Vzhľadom na vyššie uvedené krajský súd konanie podľa § 250d ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“) zastavil, pretože žaloba smerovala proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom súdneho prieskumu a rozhodol o postúpení veci Ústrediu práce, sociálnych vecí a rodiny (ďalej len „Ústredie“) po právoplatnosti uznesenia.

Rovnako mal s odkazom na zistené skutočnosti krajský súd za to, že nedošlo k zmeškaniu lehoty na podanie žaloby, nakoľko žaloba bola podaná predčasne, keď nebolo rozhodnuté o opravnom prostriedku, preto návrh na odpustenie zmeškania lehoty zamietol.

Proti tomuto uzneseniu podal žalovaný včas odvolanie, v ktorom namietal, že krajský súd pri svojom rozhodovaní o merite veci nesprávne posúdil skutočnosť, že pri poskytovaní príspevku na pracovnú asistenciu podľa § 59 zákona č. 5/2004 Z.z. o službách zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 5/2004 Z.z.“) sa mal žalovaný riadiť rozhodovacím konaním podľa Správneho poriadku.

Poskytovanie príspevku na pracovnú asistenciu podľa § 59 zák. č. 5/2004 Z.z. nie je podľa názoru žalovaného predmetom rozhodovacieho konania podľa Správneho poriadku a nie je možné uplatniť ani jeho analogickú aplikáciu, nakoľko proces poskytnutia predmetného príspevku nepozná inštančnosť procesu poskytnutia/neposkytnutia.

Dôvod zastavenia konania podľa § 250d ods. 3 O.s.p. nepovažoval žalovaný za naplnený, nakoľko konanie nesmeruje proti rozhodnutiu, ale proti administratívne úkonu vykonávanému bez rozhodovacieho procesu a nakoľko žiadny právny predpis neupravuje možnosti nápravy zamietnutej žiadosti o pracovnú asistenciu, žiadal návrh žalobcu zamietnuť ako neopodstatnený.

Žalovaný taktiež nesúhlasil s názorom krajského súdu, že po právoplatnosti uznesenia má byť vec postúpená Ústrediu ako druhostupňovému správneho orgánu, keďže Ústredie v tomto prípade nevystupuje ako druhostupňový orgán a ak je nárok žalovaného neodôvodnený, mal krajský súd zrušiť napadnuté rozhodnutie zaviazat' žalovaného, nie Ústredie na poskytnutie príspevku.

Na základe týchto skutočností žiadal uznesenie krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalobca sa k podanému odvolaniu vyjadril tak, že sa v prejednávanej veci nejedná o administratívne úkony, keďže napadnuté akty spĺňajú definíciu ustanovenia § 244 ods. 3 O.s.p. Žalobca sa stotožnil s názorom krajského súdu o možnosti subsumácie poskytovania príspevku pod zákon č. 447/2008 Z.z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 447/2008 Z.z.“). Na podporu tohto tvrdenia uviedol, že predmetom tohto zákona je upraviť právne vzťahy pri poskytovaní peňažných príspevkov na kompenzáciu dôsledkov ťažkého zdravotného postihnutia, a je teda východiskom pre ďalší zákon, ktorým je zák. č. 5/2004 Z.z.

Žalobca poukázal na princíp generálnej klauzuly s negatívnou enumeráciou, ktorý sa uplatňuje v správnom súdnictve, v zmysle ktorého sa v zásade preskúmajú všetky rozhodnutia orgánov verejnej správy okrem tých, ktoré zákon výslovne z prieskumu vylučuje. V prípade príspevku na činnosť pracovného asistenta sa navyše jedná o peňažný príspevok, na ktorý je právny nárok.

Žalobca taktiež zdôraznil, že namieta zákonnosť postupu a rovnako to, že rozhodnutie neobsahovalo žiadne relevantné zdôvodnenie, čím sa účastníkovi prakticky odníma možnosť skutkovo a právne argumentovať proti dôvodom rozhodnutia a v podstate sa jedná o nepreskúmateľné rozhodnutie.

Záverom uviedol, že pri rozhodovaní by sa mal brať zreteľ hlavne na skutočnosť, že rozhodnutie trpí vážnymi vadami, absentuje poučenie o opravnom prostriedku i poučenie, že takéto rozhodnutie podlieha súdnemu prieskumu.

II.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takehoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa § 244 ods. 2 a 3 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len „rozhodnutie správneho orgánu“).

Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb priamo dotknuté.

Podľa § 250d ods. 3 O.s.p. súd uznesením konanie zastaví, ak sa žaloba podala oneskorene, ak ju podala neoprávnená osoba, ak smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom, ak žalobca neodstránil vady žaloby, ktorých odstránenie súd nariadil a ktoré bránia vecnému vybaveniu žaloby, alebo ak žalobca nie je zastúpený podľa § 250a alebo ak žaloba bola vzatá späť (§ 250h ods. 2). Odvolanie proti uzneseniu je prípustné.

Podľa § 1 ods. 1 Správneho poriadku sa tento zákon vzťahuje na konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

Podľa § 3 ods. 1 a 2 Správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeľi v konaní ujmu.

Podľa § 57 ods. 1 a 2 Správneho poriadku správny orgán, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal, môže o odvolaní sám rozhodnúť, ak odvolaniu v plnom rozsahu vyhovie a ak sa rozhodnutie netýka iného účastníka konania ako odvolateľa alebo ak s tým ostatní účastníci konania súhlasia.

Ak nerozhodne správny orgán, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal, o odvolaní, predloží ho spolu s výsledkami doplneného konania a so spisovým materiálom odvolaciemu orgánu najneskôr do 30 dní odo

dňa, keď mu odvolanie došlo, a upovedomí o tom účastníka konania.

Podľa § 59 ods. 1 veta prvá zák. č. 5/2004 Z.z. úrad poskytne na základe písomnej žiadosti zamestnávateľovi, ktorý zamestnáva občana so zdravotným postihnutím, alebo samostatne zárobkovo činnou osobu, ktorá je občanom so zdravotným postihnutím, príspevok na činnosť pracovného asistenta (ďalej len „príspevok“), ak z druhu zdravotného postihnutia a z vykonávanej pracovnej činnosti zamestnanca alebo samostatne zárobkovo činnou osoby vyplýva potreba pracovného asistenta.

Podľa § 70 ods. 1 zák. č. 5/2004 Z.z. na konanie podľa § 12 písm. l), t), ae) a af) a § 13 ods. 1 písm. e) sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

V prvom rade Najvyšší súd uvádza, že konanie žalovaného o žiadosti žalobcu na poskytnutie príspevku podľa § 59 zák. č. 5/2004 Z.z. je konaním orgánu štátnej správy o práve fyzickej, resp. právnickej osoby v oblasti verejnej správy a „Oznámenia“ žalovaného je teda nutné považovať aj s poukazom na ustanovenia § 244 a § 248 O.s.p. za rozhodnutia, a preto je odvolacia námietka žalovaného, že sa jedná o administratívne úkony žalovaného vykonávané bez rozhodovacieho procesu irelevantná.

Z obsahu spisu má Najvyšší súd za preukázané, že žalobou z 16.12.2014 podanou na Krajský súd v Banskej Bystrici sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutí označených ako „Oznámenie“ žalovaného z 12.05.2014 sp. zn. BS1/2014/OAOTP/15015 a „Oznámenie“ z 29.05.2014 sp. zn. BS1/2014/OAOTP/15552, ktorými boli zamietnuté jeho žiadosti o poskytnutie nenávratného finančného príspevku na činnosť pracovného asistenta pre SZČO so zdravotným postihnutím.

Podaním žalobcu označeným ako „Žiadosť o preskúmanie opodstatnenia zamietnutia osobnej asistencie“ z 15.07.2014 žalobca žiadal preskúmať oznámenia žalovaného z 12.05.2014 a 29.05.2014 z hľadiska opodstatnenosti zamietnutia osobnej asistencie, a teda podľa obsahu išlo o podanie opravného prostriedku proti týmto oznámeniam.

Žalovaný toto odvolanie (opravný prostriedok) z 15.07.2014 nepredložil nadriadenému orgánu ani mu v plnom rozsahu nevyhovel.

Najvyšší súd má za to, že týmto postupom konal žalovaný v rozpore s § 57 Správneho poriadku, podľa ktorého, ak správny orgán, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal, odvolaniu v plnom rozsahu vyhovie môže o odvolaní sám rozhodnúť. Ak však nerozhodne správny orgán, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal o odvolaní, predloží ho spolu s výsledkami doplneného konania a so spisovým materiálom odvolaciemu orgánu najneskôr do 30 dní odo dňa, keď mu odvolanie došlo, a upovedomí o tom účastníka konania.

Žalovaný aj napriek procesnému postupu danému v uvedenom ustanovení o odvolaní rozhodol sám, a to tak, že podanie dňa 10.09.2014 vrátil, nakoľko nejde o sťažnosť. K žiadosti o preskúmanie oznámení z 12.05.2014 a 29.05.2014 uviedol, že prešli procesom predbežnej finančnej kontroly a boli zamietnuté z dôvodu nehospodárnosti a neefektívnosti. Je zrejmé, že žalovaný odvolaniu v plnom rozsahu nevyhovel, a preto mal vec správne predložiť nadriadenému orgánu na rozhodnutie o podanom odvolaní, v danom prípade Ústrediu práce, sociálnych vecí a rodiny.

K tvrdeniu žalovaného, že na konanie o poskytovaní príspevku podľa § 59 zák. č. 5/2004 Z.z. sa nevzťahuje Správny poriadok, považuje za potrebné Najvyšší súd zdôrazniť, že z ustanovenia § 1 ods. 1 zák. č. 5/2004 Z.z. vyplýva, že Správny poriadok sa vzťahuje na konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických a právnických osôb, ak osobitný zákon neustanovuje inak, teda aj na konanie žalovaného, ktorý rozhoduje o práve žiadateľa na poskytnutie príspevku.

Najvyššiemu súdu sa javí požiadavka na postup žalovaného podľa Správneho poriadku a v rámci toho aj vydanie rozhodnutia s náležitosťami upravenými v tomto zákone plne legitímna, má oporu v ustanovení § 1 ods. 1 Správneho poriadku, ako aj v okolnostiach prípadu a v princípoch dobrej verejnej správy,

ktoré ako súčasť princípov európskeho správneho práva sú uvedené v Odporúčaní Výboru ministrov CM/Rec (2007) 7 o dobrej verejnej správe.

V súvislosti s uvedeným musí Najvyšší súd opätovne zdôrazniť, že medzi tieto princípy patrí okrem iného princíp transparentnosti verejnej správy, ktorý zahŕňa právo na informáciu o obsahu, dôvodoch rozhodnutia ako aj informáciu o opravnom prostriedku a možnosti preskúmania rozhodnutia, rovnako aj princíp právnej istoty zahŕňajúci požiadavku na jasnosť, zrozumiteľnosť a predvídateľnosť právnych noriem, ako aj postupu orgánov verejnej moci a taktiež právo byť vypočutý, ktoré obsahuje zákonné právo osoby realizovať v konaní procesné práva a všeobecnú povinnosť správnych orgánov umožniť tieto práva v konaní realizovať a právo na informácie.

Argumentácia žalovaného, že ustanovenia V. časti Správneho poriadku sa nevzťahujú na uzatváranie zmlúv a korešpondenciu podľa zák. č. 5/2004 Z.z., a preto oznámenia žalovaného nemusia spĺňať náležitosti rozhodnutia podľa Správneho poriadku; preto so zdôraznením charakteru „Oznámenia“ ako rozhodnutia neobstojí.

Vzťahom zákona č. 5/2004 Z.z. a Správneho poriadku sa Najvyšší súd vo svojej rozhodovacej činnosti zaoberal, a to konkrétne v rozsudku Najvyššieho súdu sp. zn. 3Sžo/202/2015 z 03.08.2016, pričom odvolací súd nezistil dôvod, aby sa od neho v prejednávanej veci odchyľil.

Z vyššie uvedeného rozsudku vyplýva, že:

„...zákon o službách zamestnanosti patrí do prvej skupiny predpisov, ktoré sú k správneho poriadku vo vzťahu subsidiarity, t.j. správny poriadok sa použije rešpektujúc odchýlky, ktoré sú uvedené v samotnom zákone o službách zamestnanosti pozitívne. Opačné vyjadrenie vzťahu tohto osobitného zákona k správneho poriadku, teda negatívne v tomto prípade nemožno použiť, nakoľko z obsahu ustanovení zákona o službách zamestnanosti nevyplýva, že sa na tento osobitný zákon správny poriadok nevzťahuje a nepatrí ani medzi vyššie vymenované zákony. Vyjadrenie vzťahu tohto zákona k všeobecnému správneho poriadku vyplývajúceho z ustanovenia § 12 a v ustanovení § 13 je tak duplicitné, keďže správny poriadok sa na tento zákon vzťahuje automaticky.“

„Na podporu vyššie tvrdeného súd uvádza, že v predmetnej právnej veci zároveň Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny ako správny orgán rozhodoval o práve žalobcu na poskytnutie príspevku. Právom sa rozumie subjektívne právo upravené v predpise hmotného práva, resp. procesného práva, ktoré správne orgány v správnom konaní konštituujú, menia alebo zrušujú, prípadne ho autoritatívne deklarujú. A práve od rozhodnutia správneho orgánu záviselo, či žalobcovi ako žiadateľovi bude príspevok poskytnutý po splnení zákonom ustanovených podmienok, ako aj podmienok uvedených v jednotlivých usmerneniach Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny a v Schéme pomoci de minimis na podporu zamestnanosti „Schéma DM- 1/2007“, alebo nebude poskytnutý.“

Vzhľadom na vyššie uvedené nastupuje procesný režim Správneho poriadku ex lege a je povinnosťou správneho orgánu dôsledne ho aplikovať.

S poukazom na ústavou garantované právo na súdnu ochranu zakotvené v článku 46 Ústavy Slovenskej republiky vo vzťahu k súdneho prieskumu rozhodnutí dáva Najvyšší súd do pozornosti aj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 17. 05. 2016 sp. zn. III. ÚS 91/2016, v zmysle ktorého:

„Za spôsobilý predmet súdneho prieskumu sa tak v zmysle uvedených podmienok súdneho prieskumu už niekoľko rokov ustálenej a prevažujúcej súdnej praxe považujú aj povolenia alebo aj listy s charakterom rozhodnutia vydané príslušným orgánom verejnej správy ako právnoaplikačné akty správnych orgánov uvedené v ustanovení § 3 ods. 7 Správneho poriadku. Aj keď sa na proces vydávania týchto aktov výslovne nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, v zmysle § 3 ods. 7 Správneho poriadku, ktorý spadá do časti upravujúcej základné pravidlá (obsahujúce všeobecné právne princípy správneho konania bez ohľadu na limitujúce zákonné ustanovenia v zmysle mnohých odporúčaní prijatých Výborom ministrov Rady Európy), platí, že ustanovenia o základných pravidlách konania uvedených v § 3 ods. 1 až 6 sa primerane použijú aj pri vydávaní osvedčení, posudkov,

vyjadrení, odporúčaní a iných podobných opatrení.“

Základné pravidlá konania zakotvené v § 3 Správneho poriadku, ako boli označené v citovanom rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky plnia v podstate dve funkcie. V prvom rade sú záväzným právnym nástrojom pre postup správnych orgánov a ich nerešpektovanie alebo opomenutie predstavuje vadu konania, ktorá podľa svojej závažnosti môže viesť až k zrušeniu rozhodnutia.

Ďalej sú taktiež interpretačným pravidlom pre jednotlivé ustanovenia Správneho poriadku, resp. procesných ustanovení osobitných právnych predpisov, a preto sa aplikujú v každom štádiu a type správneho konania.

K základným pravidlám konania patrí aj povinnosť správnych orgánov postupovať v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi ako aj povinnosť chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností. Rovnako sú správne orgány povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy.

Je preto právom účastníka podať opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu - žalovaného a povinnosťou žalovaného o tomto opravnom prostriedku rozhodnúť, čo žalovaný nevykoná, keď nepostupoval v súlade s § 56 a 57 Správneho poriadku, čím porušil zásadu zákonnosti zakotvenú v ustanovení § 3 ods. 1 Správneho poriadku.

Záverom je potrebné doplniť, že hoci majú „Oznámenia“ žalovaného z 12.05.2014 a 29.05.2014 a „Vrátenie podania“ z 15.07.2014 charakter rozhodnutí o práve žalobcu a podľa obsahu týchto písomností ich bolo potrebné považovať za rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a za rozhodnutie o odvolaní účastníka, tieto súčasne nespĺňajú náležitosti rozhodnutia vyžadované ustanovením § 47 Správneho poriadku a v prípade rozhodnutia o odvolaní, rozhodnutie vydal bez opory v zákone prvostupňový správny orgán, a preto je potrebné, aby o odvolaní žalobcu z 15.07.2014 rozhodol nadriadený orgán.

Na základe vyššie uvedeného právneho posúdenia považuje Najvyšší súd postup krajského súdu v prejednávanej veci za správny a zákonný.

Dôvod na zastavenie konania v súlade s § 250d ods. 3 O.s.p. je naplnený, nakoľko žaloba smeruje voči rozhodnutiam prvostupňového orgánu, ktoré nenadobudli právoplatnosť z dôvodu, že o odvolaní voči nim nerozhodol nadriadený orgán žalovaného, teda Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny. Z toho dôvodu je taktiež správne zamietnutie žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty na podanie žaloby ako aj postúpenie vecí Ústrediu práce, sociálnych vecí a rodiny.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Odvolací súd zistil, že námietky žalovaného uvedené v odvolaní neboli spôsobilé spochybniť správnosť napadnutého rozhodnutia a krajský súd sa správne nezaoberal dôvodmi žaloby, pretože zistil dôvod, ktorý viedol k nemeritórnemu (procesnému) rozhodnutiu. Odvolací súd preto napadnuté uznesenie v zmysle § 219 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 246c ods. 1 veta prvá v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a analogicky podľa § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p., keďže výsledok konania je obdobný ako pri zastavení konania a nemožno hovoriť o procesnom úspechu, resp. neúspechu v spore ani o procesnom zavinení skončenia konania, preto odvolací súd vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky

súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e príпустný opravný prostriedok.